"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସମ୍ମୁଖରେ ପାଠ ପଢୁଛ, ତୁମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜତ୍□ର ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବାବାଙ୍କର କେଉଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ?

ଉତ୍ତର**:-** ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମର ବାବା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ତଥା ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଆମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ।

ଗୀତ**:-** ଭୋଲେନାଥ ସେ ନିରାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଯାଇଛି । ଓମ୍‌ର ଅର୍ଥ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଓ ଏହା ମୋର ଶରୀର । ଶରୀର ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ଯେ ଏହା ମୋର ଆତ୍ମା । ଯେପରି ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ଅଟ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ଆମର । ସେହିପରି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛି ମୋର ଶରୀର । ଶରୀର କହୁଛି - ମୋର ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି - ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ବିନା ଶରୀର କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଶରୀର ତ ଅଛି, କହୁଛନ୍ତି ମୋ ଆତ୍ମାକୁ କଷ୍ଟ ଦିଅ ନାହିଁ । ମୋର ଆତ୍ମା ପାପ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଅଥବା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ମୋ ଆତ୍ମା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଥିଲା । ଆତ୍ମା ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛି - ମୁଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଅଥବା ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ଥିଲି । ବାସ୍ତବରେ ସୁନା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଏହାର ଏକ ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଛି । ମୋର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ତ ନିଜକୁ କହୁଛନ୍ତି ଅପବିତ୍ର ଅଟେ । ଦୁନିଆର ଲୋକେ ଏ କଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମର ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା, ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ଶୈଶବ, ଯୁବା, ବୃଦ୍ଧ... ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା, ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ଲୌହଯୁଗୀ ହୋଇଯାଇଛି, ସେଇଥିପାଇଁ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥ ସୁଧୁରିଥିବା, ତମୋପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥ ବିଗିଡିଯାଇଥିବା । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ବିଗିଡି କୋ ବନାନେ ବାଲା..... ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିଗିଡି ଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ତାକୁ ନୂଆ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହେଲା ପୁରୁଣା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏବେ କଳିଯୁଗ ଲୌହଯୁଗୀ ଅଟେ । ଏସବୁ କଥା କୌଣସି ସ୍କୁଲ, କଲେଜରେ ପଢାଯାଉନାହିଁ । ଭଗବାନ ଆସି ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି ଭଗବାନୁବାଚ - ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା । ଶ୍ରୀମତ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ଆକ୍ୟୁରେଟ୍ ଶିବ ଅଟେ । ରୁଦ୍ର ଜୟନ୍ତୀ ଅଥବା ରୁଦ୍ର ରାତ୍ରି କେବେ ଶୁଣି ନ ଥିବ । ଶିବରାତ୍ରି ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି । ଶିବ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ନିରାକାରଙ୍କର ରାତ୍ରି ଅଥବା ଜୟନ୍ତୀ କିପରି ପାଳନ କରାଯିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ତ ଠିକ୍ ଅଛି । ଅମୁକର ସନ୍ତାନ, ତାଙ୍କର ତିଥି ତାରିଖ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶିବ କେବେ ଜନ୍ମ ହେଲେ । ଏକଥା ତ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିରେ କିପରି ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ତୁମେ କହୁଛ ତାଙ୍କୁ ତ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଇସ୍‌ଲାମୀଙ୍କ ଆଗରୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ, ତାଙ୍କ ଆଗରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଥିଲେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଗୀତା । ଗୀତା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଛି । ତାହା ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍□ାରା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କରିଲେ । ପୁଣି ତ ଅଧାକଳ୍ପ ନା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେଲା, ନା କୌଣସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ ଆସିଲେ । ବାବା ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଦେବତା-କ୍ଷତ୍ରିୟ କରାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ୩ଟି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଲିପ୍ ଧର୍ମ । ଏହାର ଆୟୁଷ କମ୍ ଅଟେ । ତେବେ ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଗୀତା ଭଗବାନ ଗାନ କରିଛନ୍ତି । ବାବା ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଜନ୍ମ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ଗର୍ଭରେ ଆସୁନାହିଁ । ମୋର ପାଳନା ହେଉ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବେ, ସେମାନେ ଗର୍ଭ ମହଲରେ ରହିବେ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଗର୍ଭଜେଲରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଜେଲ୍‌ରେ ପାପର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାନ୍ତି । ଗର୍ଭରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ପାପ କରିବୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଗର୍ଭରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ପୁଣି ପାପ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ସେଠିକାର କଥା ସେହିଠାରେ ହିଁ ରହିଯାଉଛି... ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପାପ କରିବୁ ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ପ୍ରତି କାମ-କଟାରୀ ଚଳାଇବୁ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ କରାଇବୁ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏହି ବିକାର ହିଁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଷ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ

ଭୋଗିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତାହା ରାମରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ତା'ର ସ୍ଥାପନା ଏବେ ବାବା ପୁନରବାର କରୁଛନ୍ତି । ସଂଗମରେ ହିଁ ସ୍ଥାପନା ହେବ ନା । ଯେଉଁ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ବି ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କୌଣସି ପାପ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଅଧା ସମୟ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ପୁଣି ଅଧା ସମୟ ପରେ ପାପ ଆତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହୁଛ, ପୁଣି ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛ । ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଉପରୁ ଆସେ ସେତେବେଳେ ସେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗି ନ ଥାଏ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମା ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସିଲେ, ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କୁହନ୍ତି - ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ କ୍ରସ୍ ଉପରେ ଚଢାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା କୌଣସି ବିକର୍ମ କରି ନ ଥିଲେ । ସେ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ସିଏ ସହନ କରିଥାନ୍ତି । ଯେପରି ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ତ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ହେଉଛି, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହେଉ ନାହିଁ । ସେ ତ ସର୍ବଦା ସୁଖ-ଶାନ୍ତିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ସେହିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆତ୍ମା ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ସେହି ଶରୀରକୁ ଦୁଃଖ ହେବ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମା ଦୁଃଖ ଭୋଗିପାରିବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍□-ରଜୋ-ତମୋରେ ଆସୁଛି । ନୂଆ-ନୂଆ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚୟ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ, ସେମାନେ ଦୁଃଖ ଭୋଗି ପାରିବେ ନାହିଁ । ନିୟମ ହିଁ କହୁନାହିଁ । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ବସିଛନ୍ତି କୌଣସି ବି କଷ୍ଟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସବୁ ରହସ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି କଥାର ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ଏହି ସଂଗମରେ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି, ତାହା ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ପୁନଶ୍ଚ ଶିବବାବାଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ କିଏ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜତ୍□ କରିବା ସମୟରେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ପୁଣି ବାମମାର୍ଗରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମର ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏହାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍□ରେ ଏଭଳି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେଉଁଠି ଏପରି ବୁଝାଉଥିବେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ପୁନର୍ବାର ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ତଳେ ଲେଖାଯାଇଛି ଦୈବୀ ବିଶ୍□ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତୁମର ଈଶ୍□ରୀୟ ପୈତୃକ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ଅଟେ । ଶିବବାବା ଆସି ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସ୍□ର୍ଗର ବାଦଶାହୀର ବର୍ସା ଦେଇ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ପତିତ ଥିଲୁ ନା । ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଏହି ଶରୀର ରହିବ ନାହିଁ । ରାବଣ ଦ୍□ାରା ଆମେ ପତିତ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପବିତ୍ର କରି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ନିରାକାର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାଠି ପଢି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଅଳ୍ପ କେତେକ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ଏବେ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବସି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଥିବେ । ସେହି ମୁରଲୀ ଲେଖା ହୋଇ ଆସୁଛି । ଅନ୍ୟ ସତ୍ସଙ୍ଗରେ ଏପରି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଟେପ ରେକର୍ଡ ମଧ୍ୟ ବାହାରିଛି ସେଥିରେ ରେକର୍ଡ କରି ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କୁହନ୍ତି ଅମୁକ ନାମଧାରୀ ଗୁରୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ରହୁଛି । ଏଠାରେ ତ ସେ କଥା ନାହିଁ । ଏହି ନିରାକାର ବାବା ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଈଶ୍□ରୀୟ ପିତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଗୁଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳିବା ଉଚିତ୍, ତାହା ଏବେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ତାଙ୍କ ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛୁ । ସମସ୍ତେ ତ ରାଜାରାଣୀ ହେବେ ନାହିଁ । ଗାୟନ କରାଯାଏ ରାଜା-ରାଣୀ ମନ୍ତ୍ରୀ... ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ ଦକ୍ଷତା ରହିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମନ୍ତ୍ରୀର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡେ । ଆଗରୁ ମିନିଷ୍ଟର ଆଦି ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲେ । ସେଠାରେ ତ ଜଣେ ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କ ଦ୍□ାରା ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଥିଲା । ତାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀର କି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ରାୟ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ନିଜେ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ । କିନ୍ତୁ ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ନାଟକ ପୂରା ହେଉଛି, ଆମେ ବିଲକୁଲ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ କାହିଁକି ନା ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛୁ ତେଣୁ ପାପ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପାପ ଆତ୍ମା ରହିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିବେ । ତାହା ହେଉଛି ପ୍ରାରବ୍ଧ, ଯାହା ପାଇଁ ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରୁଛ, ଯାହାକୁ ଭାରତର ଯୋଗ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ତ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ୟାଦ । ଯାହା ଦ୍□ାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେଉଛି ପୁଣି ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଘରକୁ ଚାଲିଯିବୁ, ତାକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମା କହୁଛି, ମୁଁ ସେହି ଶାନ୍ତିଧାମର ବାସିନ୍ଦା ଅଟେ । ମୁଁ ସେଠାରୁ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଛି, ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଶରୀର ନେଇଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ୫ ବିକାରକୁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ୫ ଭୂତ ଅଟେ । କାମର ଭୂତ, କ୍ରୋଧର ଭୂତ, ନମ୍ବର□ାନ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନର ଭୂତ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ, ତାକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ବିକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରାଇବା ଏହା ତ ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମକୁ ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । କହୁଛନ୍ତି ବିକାର ବିନା ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ପୁଣି ଏହା ପରେ ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପବିତ୍ର ହେବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଅବଶ୍ୟ ନେବୁ । ସେମାନେ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ତ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସେ କେବେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ କ'ଣ ଅଟେ, କିଛି ହେଲେ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ପରିଚୟ ମିଳୁଛି । ସାରା ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଡାକୁଛନ୍ତି, ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ - ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବାବା ନିଜେ ଆସି ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଅଟେ । ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । କାହାର? ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର । ପୁଣି ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପାଠପଢି ଦେବତା ହେଉଛ । ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏହି କଳ୍ପ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ତ ଘୂରି ଚାଲିଛି । ମୁଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ପୁରୁଣା ଧର୍ମର ବିନାଶ କରି ପୁନର୍ବାର ମୁଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛି, ପୁଣି ତୁମେ ପାଠପଢି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ତ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ବାକି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ଏବେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ତାହା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଚାଲିବ । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ, ଏଠାରୁ ଯାଇ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମକୁ ନିରାକାର ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନଚେତ୍ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କେହି ପୁଣି କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି - ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ ପୁଣି ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିବୁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ପବିତ୍ର ରହିବାର ଯେଉଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ, ସେଥିରେ ମଜବୁତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । କାମ, କ୍ରୋଧ ଆଦି ଭୂତମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଚାଲି-ବୁଲି ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାଠ ପଢାଉଥିବା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ନାଟକ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୂର ହୋଇ ନିଜର ଚେହେରା ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ ଭବ ।
ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସଦା ଭରପୂର ବା ସମ୍ପନ୍ନ ରହିଥାଆନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ନୟନ ଦ୍ୱାରା ବା ମସ୍ତକ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିଶା ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ଚେହେରା ହିଁ ସେବା କରିଥାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଧିକ କିମ୍ବା କମ୍ ଜମା ଥାଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଚେହେରାରୁ ଜଣାପଡିଥାଏ । ଯେପରି କେହି ଯଦି ଉଚ୍ଚ କୁଳର ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କର ଚେହେରାରେ ହିଁ ସେହିଭଳି ଝଲକ ଏବଂ ଫଲକ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶା ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କର ଚେହେରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଉ, ତେବେ କୁହାଯିବ ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସମୟ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସଞ୍ଚୟ କରି ଜମାର ଖାତାକୁ ବଢାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ଯେତେବେଳେ ପରସ୍ପରକୁ ମିଠା ଖୁଆଉଛ, ସେତେବେଳେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ମୁଖ ମିଠା ହୋଇ ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ମିଠା

ହୋଇଯାଅ, ତୁମ ମୁଖରେ ସର୍ବଦା ମଧୁର ବାଣୀ ରହିଥାଉ । ଯେପରି ମିଠା ଖାଇବା ଦ୍□ାରା ଏବଂ ଖୁଆଇବା ଦ୍□ାରା ଖୁସି ହେଉଛି ସେହିପରି ମଧୁରବାଣୀ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି କରିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି କରିଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁଖ ମିଠା କରୁଥାଅ, ସର୍ବଦା ମିଠା ଦୃଷ୍ଟି, ମିଠା ବାଣୀ ଏବଂ ମିଠା କର୍ମ ହିଁ କର ।